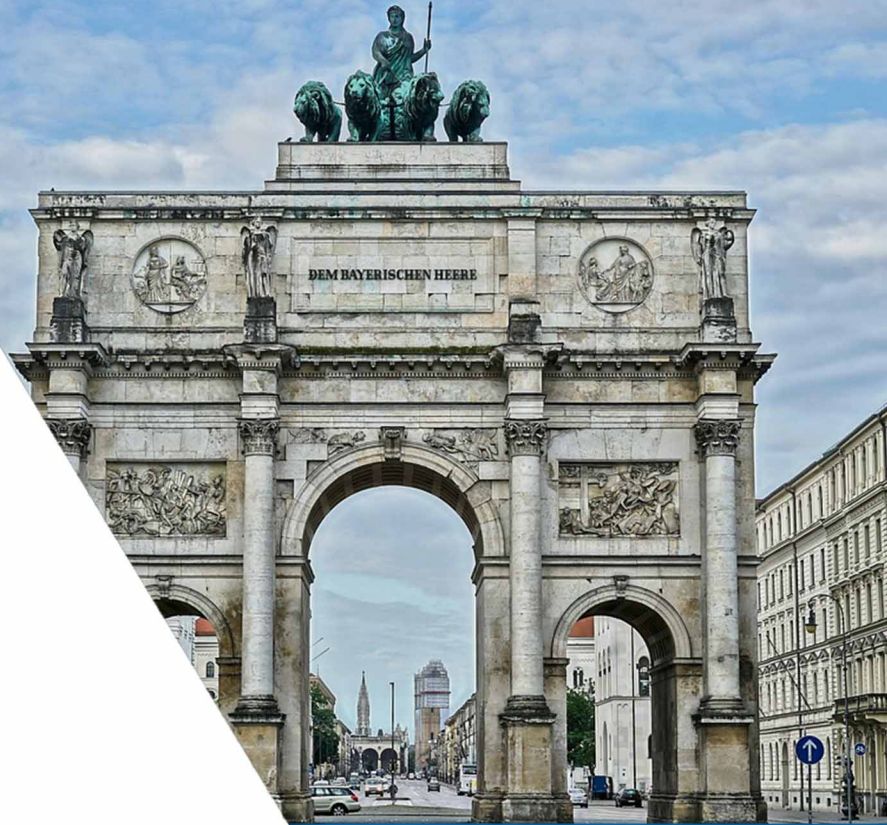

EUROPEAN CONFERENCE

Conference Proceedings

VIII International Science Conference
«Information technologies and automation
of learning in modern conditions»

February 26-28, 2024

Munich, Germany

INFORMATION TECHNOLOGIES AND AUTOMATION OF LEARNING IN MODERN CONDITIONS

Abstracts of VIII International Scientific and Practical Conference

Munich, Germany
(February 26-28, 2024)

UDC 01.1

ISBN – 9-789-40372-366-2

The VIII International Scientific and Practical Conference "Information technologies and automation of learning in modern conditions", February 26-28, 2024, Munich, Germany. 346 p.

Text Copyright © 2024 by the European Conference (<https://eu-conf.com/>).

Illustrations © 2024 by the European Conference.

Cover design: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© Cover art: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted, in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the publisher. The content and reliability of the articles are the responsibility of the authors. When using and borrowing materials reference to the publication is required. Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine and from neighboring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

The recommended citation for this publication is: Hryshyna L., Karas P. Investment potential of the regions of ukraine: problems and development prospects. Abstracts of VIII International Scientific and Practical Conference. Munich, Germany. Pp. 35-37.

URL: <https://eu-conf.com/en/events/information-technologies-and-automation-of-learning-in-modern-conditions/>

10.	Заєць М.А., Надьон А.О., Фадєєв О.С. ОСНОВИ ПРОВЕДЕННЯ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ КОМПАНІЙ В УКРАЇНІ	38
11.	Попова В.Д., Бургман М.К., Балабуха К.Є. НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ МОТИВАЦІЇ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВІ: ЗАРУЧНИКИ УСПІХУ	42
12.	Саїнчук Н.В., Камаєва А.О. ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ПРОЦЕС: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ	45
GEOLOGY		
13.	Ішков В.В., Дрешпак О.С., Чечель П.О. РЕЗУЛЬТАТИ ПЕТРОГГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ДЕЯКИХ КАРБОНАТИЗОВАНИХ ОЛІВІНОВИХ МЕТАБАЗАЛЬТІВ СЕРЕДНЬОГО ПОБУЖЖЯ (УКРАЇНА)	50
14.	Ішков В.В., Коровяка Є.А., Хоменко В.Л. ГЕОЛОГО-ТЕХНОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МОНАСТИРИЩЕНСЬКОГО НАФТОВОГО РОДОВИЩА (УКРАЇНА)	75
15.	Чернобук О.І. СТАТИСТИЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК МІЖ ГЕРМАНІЄМ ТА РТУТТЮ У ВУГІЛЬНОМУ ПЛАСТУ С9 ШАХТИ "БЛАГОДАТНА" (УКРАЇНА)	109
JURISPRUDENCE		
16.	Заворотченко Дарина Олегівна ОСНОВНІ АСПЕКТИ СИСТЕМИ МУНІЦИПАЛЬНОГО ПРАВА	135
17.	Поляков Р.Б. КЛЮЧОВА РОЛЬ СУДУ ПРИ ПРОЦЕДУРІ САМОУПРАВЛІННЯ В НІМЕЧЧИНІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЦІЄЇ ПРОЦЕДУРИ ПЛАТОСПРОМОЖНИМИ БОРЖНИКАМИ	137
18.	Самойлович А.А. ПРАВО НА СВОБОДУ ОБ'ЄДНАНЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПОЛІТИЧНИХ ПРАВ І СВОБОД	141

ПРАВО НА СВОБОДУ ОБ'ЄДНАНЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПОЛІТИЧНИХ ПРАВ І СВОБОД

Самойлович Артур Андрійович
старший викладач кафедри публічно-
правових дисциплін
Білоцерківського національного
аграрного університету,
Україна

Політичні права завжди являються предметом науково-практичних дискусій, привертаю увагу у всі часи життя людства на планеті. Вони обговорюються з позиції зауваження та критики навіть у демократичному суспільстві.

Політичні права і свободи можна визначити як законодавчо гарантовані права фізичних та юридичних осіб в суспільному та політичному житті держави, де зобов'язання по їх дотриманню та відповідальність за це полягає на органи виконавчої влади.

Стаття 9 Конституції України передбачає, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України, а порядок та процедури укладання цих договорів передбачено Законом України «Про міжнародні договори», згідно з яким, міжнародний договір України це укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція, пакт, протокол тощо), а укладення міжнародного договору України - дії щодо підготовки тексту міжнародного договору, його прийняття, встановлення його автентичності, підписання міжнародного договору та надання згоди на його обов'язковість для України.

Політичні права і свободи включають:

- право на свободу об'єднань;
- право на участь у керівництві державними справами;
- право на збори, мітинги, походи і демонстрації.

Міжнародно-правовим підґрунтям політичних прав і свобод є Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, прийнятий 16 грудня 1966 року Генеральною Асамблеєю ООН та *ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР № 2148-VIII, 19.10.1973* р.

До міжнародно-правових джерел, які регулюють право на об'єднання являються Загальна декларація прав людини, прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року; Європейська конвенція з прав людини, *ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.1997* р.; Фундаментальні принципи щодо статусу неурядових організацій в

Європі (Прийнято учасниками багатосторонньої зустрічі, організованої Радою Європи), Страсбург, 05.07.2002 р.; Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно правового статусу неурядових організацій у Європі CM/REC (2007), 14 від 10.10.2007 р.

Крім того, відповідно до статті 5 Міжнародної конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 21 грудня 1965 р., набула чинності 04.01.1969 р. – держави-учасниці зобов'язуються заборонити і ліквідувати расову дискримінацію в усіх її формах і забезпечити рівноправність кожної людини перед законом, без розрізнення раси, кольору шкіри, національного або етнічного походження, особливо щодо здійснення таких прав:... – *права на свободу мирних зборів та асоціацій; – права створювати професійні спілки і вступати до них [9].*

Гаєвою Н.П. відзначено, що до фактичних міжнародних стандартів щодо права на свободу об'єднання є Кодекс належної практики щодо політичних партій, ухвалений Венеціанською Комісією на 77 пленарній сесії 12-13 грудня 2008 року. Цим документом відмічено узагальнення демократичної практики діяльності політичних партій у різних державах – членах Ради Європи й адресований саме політичним партіям як впливовим і відповідальним суб'єктам політичної системи цих держав. Цей документ має спеціальну структуру, яка відповідає його завданню: він складається з двох частин – власне Кодексу, що містить узагальнені спільні принципи демократичної діяльності політичних партій, та Пояснювальної доповіді – своєрідного коментаря до Кодексу, який роз'яснює загальні принципи регулювання інституту політичних партій, питання внутрішньої організації їх діяльності, фінансування партій, здійснення партіями політичних функцій [3, с. 105-106].

Розглянемо такий елемент політичних прав і свобод в Україні як право на свободу об'єднань.

Гарантоване право на створення та участь у громадському об'єднанні передбачено Конституцією України, а саме ч. 1 ст. 36, де сказано, що громадяни України мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей [7].

Відповідно до Закону України «Про громадські об'єднання», це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів [11].

Правова регламентація громадських об'єднань, засади діяльності, передбачені наступними правовими джерелами: Конституцією України; Законами України: – «Про благодійну діяльність та благодійні організації»; – «Про громадські об'єднання»; – «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань»; – «Про організації

роботодавців»; – «Про основні засади молодіжної політики»; – «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності»; – «Про свободу совісті та релігійні організації».

Стійка потреба в існуванні громадських об'єднань продиктована проголошенням незалежності України її розвитком на соціально-правові та демократичні орієнтири у розвитку держави, що в свою чергу є потужним кроком до Євроінтеграції. Створення громадських об'єднань сприяє реалізації та захисту прав громадян та юридичних осіб у публічно-правовій сфері, протидії можливому свавіллю посадових осіб різних гілок та рівнів влади.

В Україні система громадських об'єднань прослідковується як доволі розгалужена.

М.В. Менжул встановлює критерії поділу громадських об'єднань:

1) за суб'єктивним складом (себто громадські організації поділяють за певною ознакою, що об'єднує їхніх членів, – це вік, професія, хобі, стать тощо, зокрема, є дитячі, молодіжні, жіночі, організації політв'язнів, інвалідів, ветеранів, підприємців і т.д.); 2) за сферою діяльності (правозахисні, культурні, освітні, творчі, національні, спортивні, екологічні тощо); 3) за статусом або територією діяльності (місцеві, регіональні, всеукраїнські, міжнародні); 4) за способом обліку членів (згідно із Законом України «Про громадські об'єднання» виділяють громадські організації: а) з фіксованим індивідуальним членством; б) без фіксованого індивідуального членства; 5) за способом легалізації (Закон України «Про громадські об'єднання» дає можливість виокремити громадські організації, легалізовані у результаті реєстрації та за допомогою повідомлення про створення); б) залежно від мети діяльності: суспільно корисні (забезпечення прав людини, надання соціальних послуг, розвиток освіти, науки, культури, мистецтва тощо) та приватно корисні (діють з метою задоволення власних потреб її членів) громадські організації; 7) за кількістю членів (масові та звичайні) [8, с. 185].

Перелік документації, необхідний для створення громадського об'єднання зазначено у ч. 1 ст. 17 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», такими є: 1) заява про державну реєстрацію створення юридичної особи. У заяві про державну реєстрацію створення юридичної особи, утвореної в результаті поділу, виділу, додатково зазначаються відомості про відокремлені підрозділи в частині їх належності до юридичної особи - правонаступника. У заяві про державну реєстрацію створення юридичної особи приватного права може зазначатися, що вона діє на підставі модельного статуту, а також прохання заявника про реєстрацію юридичної особи платником податку на додану вартість та/або обрання спрощеної системи оподаткування, та/або включення до Реєстру неприбуткових установ та організацій. Якщо модельний статут є багатоваріантним, у заяві про державну реєстрацію створення юридичної особи приватного права зазначається редакція модельного статуту, на підставі якого вона діє; 2-1) примірник оригіналу (нотаріально засвідчену копію) рішення засновників, а у випадках, передбачених законом, - рішення відповідного

державного органу, про створення юридичної особи; 3) документ, що підтверджує створення громадського формування, відповідність статуту юридичної особи, на підставі якого діє громадське формування, - у разі державної реєстрації громадського формування, що є самостійним структурним підрозділом у складі іншої юридичної особи; 4) відомості про керівні органи громадського формування (ім'я, дата народження керівника, членів інших керівних органів, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), посада, контактний номер телефону та інші засоби зв'язку), відомості про особу (осіб), яка має право представляти громадське формування для здійснення реєстраційних дій (ім'я, дата народження, контактний номер телефону та інші засоби зв'язку); 5) установчий документ юридичної особи - у разі створення юридичної особи на підставі власного установчого документа; 6) реєстр осіб (громадян), які брали участь в установчому з'їзді (конференції, зборах), - у разі державної реєстрації створення громадських об'єднань, політичної партії; 7) програма політичної партії - у разі державної реєстрації створення політичної партії; 8) список підписів громадян України за формою, встановленою Міністерством юстиції України, - у разі державної реєстрації створення політичної партії; 9) документ про сплату адміністративного збору - у випадках, передбачених статтею 36 цього Закону; 10) документ, що підтверджує реєстрацію іноземної особи у країні її місцезнаходження (витяг із торговельного, банківського, судового реєстру тощо), - у разі створення юридичної особи, засновником (засновниками) якої є іноземна юридична особа; 11) примірник оригіналу (нотаріально засвідчена копія) передавального акта - у разі створення юридичної особи в результаті перетворення або злиття; 12) примірник оригіналу (нотаріально засвідчена копія) розподільчого балансу - у разі створення юридичної особи в результаті поділу або виділу; 13) документи для державної реєстрації змін про юридичну особу, що містяться в Єдиному державному реєстрі, визначені частиною четвертою цієї статті, - у разі створення юридичної особи в результаті виділу; 14) документи для державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття та поділу - у разі створення юридичної особи в результаті злиття та поділу; 15) список учасників з'їзду, конференції, установчих або загальних зборів членів профспілки; 16) документ, що містить інформацію про розмір обов'язкових платежів та інших обов'язкових витрат, сплата яких є необхідною для започаткування діяльності товариства, у випадку, передбаченому абзацом шостим пункту 48 частини другої статті 9 цього Закону; 17) структура власності за формою та змістом, визначеними відповідно до законодавства; 18) витяг, виписка чи інший документ з торговельного, банківського, судового реєстру тощо, що підтверджує реєстрацію юридичної особи - нерезидента в країні її місцезнаходження, - у разі, якщо засновником юридичної особи є юридична особа – нерезидент; 19) копія документа, що посвідчує особу та підтверджує громадянство (підданство) особи, яка є кінцевим бенефіціарним власником юридичної особи (нотаріально засвідчена або засвідчена кваліфікованим електронним підписом особи, уповноваженої на подання документів для державної реєстрації створення юридичної особи, якщо

такий документ оформлений без застосування засобів Єдиного державного демографічного реєстру, - для громадян України) [12].

В більшості випадків відмовляють у державній реєстрації громадського об'єднання коли документи подає не уповноважена на те особа, вони суперечать вимогам законодавства, порушено порядок створення громадського формування, який не є юридичною особою, найменування суперечить Закону, коли стосовно учасника юридичної особи, яка має бажання створитися є рішення про припинення чи ліквідацію.

Частиною 1 ст. 31 Закону України «Про громадські об'єднання» передбачено відповідальність, яка полягає у тому, що посадові особи органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, громадяни, іноземці, особи без громадянства за порушення законодавства про громадські об'єднання несуть відповідальність у порядку, встановленому законом [11].

На думку Ковалів М.В. визначається адміністративна відповідальність громадських об'єднань – як обов'язок здійснювати свою діяльність відповідно до приписів норм права і (або) використовувати суб'єктивні права та законні інтереси за цільовим призначенням, які об'єктивуються у правомірну поведінку, а в разі вчинення правопорушення або зловживання правом – обов'язок перетерпіти заходи конституційної, фінансово-правової або цивільно-правової відповідальності. Позитивна адміністративна відповідальність має виражатися не тільки в дотриманні заборон і виконанні обов'язків, а й у використанні наданих прав згідно з їх цільовим призначенням, що зумовлено особливою роллю громадських об'єднань у формуванні громадянського суспільства та побудові правової держави [5, с. 187].

Громадське об'єднання не може нести адміністративну відповідальність за протизаконну, неправомірну поведінку своїх членів, яка не передбачена в межах їх діяльності. Але мовчазна поведінка громадського об'єднання стосовно дій свого представника від імені громадського об'єднання може розцінюватися як підтримка протиправного діяння та привести громадське об'єднання до адміністративної відповідальності. Адміністративна відповідальність керівника громадського об'єднання може бути наслідком його протиправного діяння за вчинення конституційного, цивільного, адміністративного делікту.

В якості прикладу загальної адміністративної відповідальності, передбаченої адміністративним законодавством, яка розповсюджується також на громадські об'єднання вважається відповідальність за порушення санітарних норм. Так, ст. 54 Закону України «Про систему громадського здоров'я» – порушення вимог санітарного законодавства, невиконання приписів посадових осіб органів державного нагляду (контролю) за дотриманням вимог санітарного законодавства у відповідній сфері тягнуть за собою адміністративну відповідальність згідно із законом. А відповідно до 42 КУпАП – передбачено адміністративну відповідальність за порушення санітарних норм. Санкцією статті передбачено накладення штрафу на громадян від одного до дванадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб - від шести

до двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян [6].

Стосовно спеціальної адміністративної відповідальності громадських об'єднань, то Віхляєв М.Ю. описує так, що вона передбачена у законодавчих актах, які безпосередньо регламентують їх діяльність. Базовим у цій сфері є Закон України «Про громадські об'єднання». До часу набуття чинності зазначеним актом окреслені правовідносини врегульовував Закон України «Про об'єднання громадян» від 16 червня 1992 року. Порівняльний аналіз указаних нормативно-правових актів дає змогу виявити певні розбіжності в регулюванні питання притягнення до спеціальної адміністративної відповідальності громадських об'єднань. Так, із набуттям чинності Законом України «Про громадські об'єднання» значно звужився перелік стягнень. Ст. 28 Закону України «Про об'єднання громадян» встановлювала такі можливі стягнення за порушення законодавства: попередження, штраф, тимчасова заборона (зупинення) деяких видів діяльності, тимчасова заборона (зупинення) діяльності, примусовий розпуск (ліквідація). Наприклад, перше з-поміж наведених стягнень, що відповідно до ст. 29 вказаного закону полягало у винесенні письмового попередження легалізуючим органом під час вчинення об'єднанням громадян правопорушення, яке не тягне за собою обов'язкового застосування іншого виду стягнення згідно з Законом України «Про об'єднання громадян», чинним законодавством не передбачене [2, с. 13].

Однією з основних ознак громадського об'єднання є свобода, тобто фактичні та юридичні можливості добровільно його утворювати, а далі передбачається лише добровільний вступ до нього без будь-якого виду примусу.

Статтею 11 Європейської Конвенції з прав людини передбачено, що кожен має право на свободу мирних зібрань і свободу об'єднання з іншими особами, включаючи право створювати профспілки та вступати до них для захисту своїх інтересів. Здійснення цих прав не підлягає жодним обмеженням, за винятком тих, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб. Ця стаття не перешкоджає запровадженню законних обмежень на здійснення цих прав особами, що входять до складу збройних сил, поліції чи адміністративних органів держави [4].

Держава не може здійснювати втручання у процес створення та діяльності громадського об'єднання, але повинна здійснити захист у разі потреби, коли має місце втручання від недержавних інституцій і т.п. Держава повинна надавати широке сприяння реалізації права на створення та участі у громадському об'єднанні. Наприклад, потрібно уникати надмірно складних та довготривалих процедур подолання проблемних питань.

Необхідно відмітити позицію Бойко І.В, про те, що право на свободу об'єднання не може бути цінним тільки само по собі. Об'єднання можна розглядати як спосіб реалізації й захисту інших прав, які доцільніше реалізовувати та захищати шляхом об'єднання з іншим фізичними та юридичними особами. І саме в можливостях утворень, які створюються в

результаті об'єднання, вбачається й сутність права громадян на свободу об'єднання. Такі можливості закріплені в Законах України «Про громадські об'єднання», «Про політичні партії» та інших. Узагальнено їх можна звести до наступних: пропаганда інформації про мету свого об'єднання, участь у суспільному житті в якості колективного суб'єкта, наділеного правами на звернення, на розробку нормативних документів тощо [1, с. 52].

Список літератури

1. Бойко І.В. Право на свободу об'єднання: сутність, зміст і форми реалізації / І.В. Бойко // Журнал Східноєвропейського права. – № 13. – 2015. – С. 48-54.
2. Віхляєв М. Адміністративна відповідальність громадських об'єднань в Україні: проблеми нормативно-правового регулювання в контексті вступу в дію нового Закону України «Про громадські об'єднання» / М. Віхляєв // Віче. - 2013. - № 10. - С. 11-13.
3. Гаєва Н.П. Міжнародні стандарти щодо права на свободу об'єднання: критерії класифікації / Н. П. Гаєва // Часопис Київського університету права. - 2020. - № 1. - С. 104-109.
4. Європейської Конвенції з прав людини – Електронний ресурс: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
5. Ковалів М.В. Адміністративна відповідальність громадських об'єднань в Україні / М.В. Ковалів, Н.О. Пустова // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – № 3. – 2016. – С. 184-192.
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України 7 грудня 1984 року № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР) 1984, додаток до № 51, ст. 1122.
7. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
8. Менджул М. В. Види громадських організацій в Україні. Часопис Київського університету права. 2009. № 1. С. 184–188.
9. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації – Електронний ресурс: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_105#Text
10. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації – Електронний ресурс: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_105#Text
11. Про громадські об'єднання : Закон України від 22 березня 2012 р. № 4572-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 1, ст. 1
12. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань : Закон України 15 травня 2003 року № 755-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 31-32, ст. 263
13. Про міжнародні договори : Закон України від 29 червня 2004 р. № 1906-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 50, ст. 540

Scientific publications

MATERIALS

The VIII International Scientific and Practical Conference
«Information technologies and automation of learning in modern conditions»

Munich, Germany. 346 p.

(February 26-28, 2024)